

ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΙΔΡΥΘΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΟΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΙΜΟΥ

Ἡ Θάλασσα, ποῦ τόσο στοργικά ἀγκαλιάζει τὴν Χώρα μας, στέκεται ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια ἢ μοῖρα τοῦ ἔθνους μας, ἐξαρτώντας τὴν τύχη του, δηλαδὴ τὴν εὐτυχία ἢ τὴ δυστυχία του — ἀκόμα κι' αὐτὴ τὴ λευτεριά του — ἀπὸ τὴν ἐπίδοσή του στοὺς διεξαγομένους στὰ πεδία τῆς ἀγῶνες. Προπάντων τοὺς ναυτεμπορικοὺς, γιατί μ' αὐτοὺς προσκομίζονται πρὸς ἄφθονα τὰ ἀγαθὰ — ὕλικά καὶ πνευματικά — γιὰ τὸ χτίσιμο τοῦ πολιτισμοῦ του.

Μὲ τὰ διάσπαρτα ἀπὸ νησιὰ πελάγη τῆς καὶ μὲ τὴ γοητεία, ποῦ τῆς προσδίδει τὸ καθρέπτισμα τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ μας, ἀπὸ τὰ προϊστορικά χρόνια, ἡ θάλασσα τράβηξε τοὺς προγόνους μας γιὰ βιοποριστικοὺς ἀγῶνες στὰ πεδία τῆς. Αὐτὸ εἶχε τὴν συνέπεια νὰ διακριθοῦν σὰν θαλασσαθλητὲς πολὺ γρήγορα, κι' ἀπὸ τὴ δευτέρῃ προχριστιανικῇ χιλιετίᾳ νὰ ναυπηγήσουν τὴν «Ἀργώ», γιὰ νὰ διασχίσουν τὴ θάλασσα μὲ ταχύτητα περιστερᾶς, πρᾶγμα ποῦ δείχνει τὴ μεγάλη αὐτοπεποίθησι καὶ ἀποφασιστικότητά τους νὰ ὑποτάξουν τὸ κύμα.

Φορτωμένη ἢ «Ἀργώ» μὲ τὴν πείρα τῶν προγόνων μας γιὰ τὸ θαλασσινὸ ἀγῶνα, δὲν ἔπαψε ποτὲ ἀπὸ τότε — ἀκόμη καὶ κατὰ τὶς θάλασσες τῆς οἰκουμένης, πλουτίζοντας, μὲ νέες γνώσεις τὸ πολύτιμο φορτίο τῆς, ποῦ οἱ αἰῶνες σφουρηλάτωντας τὸ συνέχεια, τὸ μορφοποίησαν στὴν ἑλληνικὴ ναυτοσύνη.

Χάρη στὴ ναυτοσύνη αὐτὴ οἱ σύγχρονοι ναυτίλοι μας, ἀνασυντάσσοντας τὶς ἐθνικὲς μας θαλασσαθλητικὰς δυνάμεις, ποῦ ἔμειναν μετὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο, ἐξόρμησαν γιὰ νέους ναυτεμπορικοὺς ἀγῶνες στὸ διεθνεῖς θαλασσινὸ στίβο, ὅπου ἀπὸ τὸ 1967 ἔφεραν τὴν ἐμπορικὴ μας ναυτιλία πρῶτῃ σ' ὅλον τὸν Κόσμο.

Εἶναι λοιπὸν γεγονὸς ἀναντίρρητον ὅτι ἡ θάλασσα ὑπῆρξε τὸ λίκνον τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους καὶ πηγὴ ζωῆς τοῦ λαοῦ μας, ὅμως καὶ σήμερον κανενὸς δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀμφισβητήσω τὴν ἀλήθεια ὅτι ἡ θάλασσα ὑπῆρξεν ἢ πρῶτῃ μεγάλῃ κατάρκτησις τῆς πατρίδας μας, οἱ κάτοικοι τῆς ὁποίας ἀπ' αὐτὴν ἀντλοῦν τὴν οἰκονομικὴν εὐρωστίαν των καὶ στηρίζουν τὴν πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν πρόοδόν των.

Καὶ ὅμως ἡ Χώρα μας μὲ τοὺς κατὰ παγκόσμιον ἀναγνώρισιν, ὑπερόχους Ναυτίλους μας, ἡ Χώρα μὲ τὴν λαμπρὰν καὶ συνεχῆ καὶ ἀδιάλειπτη Ναυτικὴν

παράδοση, στερείται ενός ανταξίου της Ιστορίας της Ναυτιλιακού Πανεπιστημίου.

Από τών πρώτων χρόνων τής Έθνικής μας Ανεξαρτησίας ιδρύθη τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν καὶ ἐν συνεχείᾳ τὸ Πολυτεχνεῖον καὶ κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ χρόνου αἱ ἄλλαι ἀνώταται σχολαὶ Ἐδελπίδων, Δοκίμων, Οἰκονομικῶν καὶ Ἐμπορικῶν Ἐπιστημῶν, ἡ Πάντειος Σχολὴ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν, ἡ Ἀνωτάτη Γεωπονικὴ Σχολή, κατὰ τὸ 1925 ιδρύθη εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Μακεδονίας εἰς τὴν Θεσσαλονίκην τὸ ὁμώνυμον Πανεπιστήμιον.

Μετὰ δὲ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον καὶ πρὸ δεκαετίας περίπου τὸ Πανεπιστήμιον Πατρῶν, Ἰωαννίνων καὶ ἡ Ἀνωτάτη Βιομηχανικὴ Σχολή.

Ἀπὸ διετίας ἐξηγγέλθη ἡ ἴδρυσις Πανεπιστημίων εἰς τὴν Κρήτην καὶ ἐτέρου εἰς Θράκην καὶ ἄρχισεν ἤδη ἡ πραγματοποιήσις τῶν ἐξαγγελιῶν.

Μόνον ἡ ἴδρυσις Ναυτιλιακοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἐξεφωνήθη κἄν, ἐξ ἐπισήμων καὶ ὑπευθύνων χειλέων.

Ἀνάμεσα στὰ πνευματικὰ ἰδρύματα τῆς χώρας μας ἡ ταπεινότης μου, θεωρεῖ τὴν ἴδρυσιν ἑνὸς Ναυτιλιακοῦ Πανεπιστημίου, καὶ τὸ ὅποιο, νομίζω ὅτι ἔπρεπεν ἤδη νὰ εἶναι ἰδρυμένο καὶ συγκροτημένο καὶ νὰ λειτουργῇ. Σὲ πολλὰ μου ἄρθρα ἔχω τονίσει τὴν ἀναγκαιότητά του, τὴν ἐπαναλαμβάνω, καὶ στὸ ὑπὸ ἔκδοσιν βιβλίον μου «Ἡ Ναυτεμπορικὴ μας Ἐκπαίδευσις».

Ἦ ὡς ἐδῶ καὶ λίγες δεκαετίες Ναυτικὴ Τέχνη μεταπολεμικὰ ἐξελίχθηκε σὲ πολυσύνθετη ἐπιστῆμη περιλαμβάνοντας βοηθητικὰ στοὺς κόλπους τῆς στοιχεῖα καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλες ἐπιστῆμες γεωγραφία, ὠκεανογραφία, ἀστρονομία, ἀρχιτεκτονικὴ (ναυπηγικὴ) μηχανικὴ, ἠλεκτρολογία, ἠλεκτρονικὴ, χημεία, νομικὴ, κυβερνητικὴ, οἰκονομικὴς ἐπιστῆμες, ἰατρικὴ, κοινωνιολογία, ξένες γλώσσες, ἱστοριογραφία, φιλολογία.

Σὰν ἐπιστῆμη, λοιπόν, μάλιστα μὲ πολλοὺς βασικοὺς κλάδους (Πλοιάρχων - Ἀρχιπλοιάρχων - Μηχανικῶν - Ἀρχιμηχανικῶν - Τηλεπικοινωνητῶν - Ἀσυρματιστῶν - Φροντιστῶν - Ἡλεκτρομηχανικῶν - Στελεχῶν Ναυτιλιακῶν Γραφείων - Μάντιξερς Λογιστῶν - Ναυπηγῶν καὶ Στελεχῶν τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας τοῦ σημερινοῦ Λιμενικοῦ Σώματος κλπ., ἐπιβάλλεται νὰ ἐξυπηρετῆται ἀπὸ εἰδικὲς ἀνώτατες σχολὰς δηλαδὴ ἀπὸ Ναυτιλιακὸ Πανεπιστήμιον.

Ὅλες οἱ Ναυτικὲς Χῶρες διαθέτουν τὰ Ναυτιλιακὰ τους Πανεπιστήμια ἢ εἰδικὲς ἀνώτατες σχολὰς, ὅπου ἐτοιμᾶζονται τὰ ἀνώτερα Στελέχη τους.

Μόνον ἡ Χώρα μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπὸ τὸ 1967 Ναυτιλία στὸν κόσμον, ἡ Ἑλλάδα μας, ἐξακολουθεῖ νὰ μὲν ἀκόμη χωρὶς Ναυτιλιακὸ Πανεπιστήμιον. Ἀρκεστήκαμε στὸ γὰ ἰδρῦσωμε μιά ἔδρα Ναυπηγικῆς στὸ Ἐθνικὸ μας Μετσόβιον Πολυτεχνεῖον καὶ οἱ νέοι μας ποὺ φιλοδοξοῦν νὰ ἐξυπηρετήσουν τὸν θαλασσινοὺς μας Ἀγῶνα σὰν Ἀνώτερα στελέχη προσφεύγουν στὰ ξένα Πανεπιστήμια.

Ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ ὅσο κενὸ μπορεῖ καὶ στὸν τομέα αὐτόν, ἰδρύοντας Σχολὰς Ναυτιλιακῶν Σπουδῶν, στὸν Πειραιᾶ καὶ στὴν Ἀθήνα. Οἱ ἀνάγκες ὅμως τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας σὲ ἀνώτερα στελέχη δὲν καλύπτονται παρὰ μόνον μὲ τὴν ἴδρυσιν Ναυτιλιακοῦ Πανεπι-

στη μίση, πού νά διαθέτη ἔδρες καὶ τμήματα γιὰ ὄλους τοὺς κλάδους τοῦ θαλασσοῦ μας ἀγῶνα.

Ἀλλὰ ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ κατάλληλος τόπος γιὰ τὴν ἴδρυσή του; εἶναι ἡ σημερινή πρωτεύουσα τῆς Ἐμπορικῆς μας Ναυτιλίας: ὁ Πειραιεὺς.

Ὁ Πειραιεὺς πού ἡ ἱστορία του εἶναι ζυμωμένη μετὰ τὴν ἑλληνικὴ Ναυτοσύνη.

Ὁ Πειραιεὺς πού δὲν ἀποτελεῖ ὑπερβολὴ ἢ ἀντιπαράθεση τοῦ συγχρόνου μετὰ τὸν Ἀρχαιοκλασσικό, καὶ πού θὰ κορυφωθῇ ἢ σημερινή του ἀνοδος ὅταν ὀλη ἡ ἐμπορικὴ μας Ναυτιλία, τὸν καταστήσῃ Κέντρο τῆς δραστηριότητός της. Ὅταν ὀλα τὰ σκάφη της καλυφθοῦν μετὰ τὴν Γαλανόλευκὴ καὶ οἱ Ναυτιλιακὲς Ἐπιχειρήσεις της ἐγκαταστήσουν τὰ Γραφεῖα τους στὸν Πειραιᾶ ὀπως φαίνεται ὀτι θὰ γίνῃ στὸ προσεχὲς μέλλον, γιὰτι ἐκεῖ ὀδηγοῦν οἱ ἐξελιξίσεις στὸν Παγκόσμιο εἰρηκὸ στίβο.

Ὁ Πειραιεὺς πού ἡ ἀτμόσφαιρά του εἶναι γεμάτη θαλασσινὴ δόξα γιὰτι τὴν ἀποδίδει ἡ περιοχή του, στεριανὴ καὶ θαλασσινὴ.

Στὸν Πειραιᾶ, λοιπόν, καὶ στὴν πιὸ κατάλληλῃ τοποθεσίᾳ πρέπει νὰ ἀναγερθῇ τὸ Ναυτιλιακὸ μας Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ ἐξακτινώνεται ἀπ' αὐτὸ μετουσιωμένη σὲ ναυτιλιακὰ διδάγματα γιὰ ὀλον τὸν Κόσμο ἢ ἑλληνικὴ ναυτοσύνη.

Τὴν 11ην Μαΐου 1972 σὲ ὀμιλία μου στὴν «Ναυτικὴ Λέσχη Πειραιῶς» ἔλεγα: «Ἡ Γεωγραφικὴ θέση τοῦ Πειραιῶς» ἕνα ἀπὸ τὰ πολυδιάβατα σταυροδρόμια τῆς Μεσογείου, πού τὸ κανάλι τοῦ Σουέξ τὴν ἐσύνδεσε καὶ μετὰ τὸν Ἰνδικό, δίνει στὸν Πειραιᾶ μεγάλη ἀξία, σὲ παγκόσμια κλίμακα. Ἡ ἀξία αὐτὴ στίς μέρες μας μεγάλωσε ἀκόμη περισσότερο, ὀχι μόνο γιὰτι τὸ λιμάνι του ἐξελισσεται γοργὰ σὲ κέντρο δραστηριότητος ὀλης τῆς Ἐμπορικῆς μας Ναυτιλίας, ἀλλὰ καὶ γιὰτι μετὰ τὴν ἔνταξη τῆς Μεγάλῃς Βρεταννίας στὴν Κοινὴ Εὐρωπαϊκὴ Ἄγορά, ὁ Πειραιεὺς γιὰ τὸ Παγκόσμιο Ναυτεμπόριο, ἀποκτᾶ μεγαλύτερη σημασία ἀπὸ τὸ Λονδίνο, μᾶ καὶ στὴ Μεσόγειο θ' ἀρχίσουν νὰ συγκλίνουν ὀλο καὶ πιὸ πολὸ οἱ Ναυτεμπορικὲς δραστηριότητες ἀπὸ τὴν Ἄπο Ἀνατολὴ ὀς τὴν ἀπὸτατη Δύση καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρκτικὸ Βορρᾶ, ὀς τὸν Ἀνταρκτικὸ Νότο. Καὶ ἡ σύγκλιση αὐτὴ, δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία πὼς θὰ καταστήσῃ ἐπικαιρότερη τὴ θέση τοῦ Πειραιῶ ἀπὸ τὴ θέση τοῦ Λονδίνου, δημιουργώντας προὑποθέσεις γιὰ μεγαλύτερες κατακτήσεις στὸν διεθνή ναυτεμπορικὸ στίβο.

Ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ οἱ Ἰάπωνες, οἱ Κινέζοι, ἐπηρεάζογτες καὶ τοὺς ἄλλους Ἀσιατικούς καὶ Ἀφρικανικούς λαούς. Ἀπὸ τὴ Δύση, ἢ Ἡνωμένη Εὐρώπη καὶ ἢ Ἀμερικὴ, ἀπὸ τὸν Βορρᾶ, ὁ Ἀνατολικὸς Κόσμος, ἀπὸ τὸν Νότο ὁ Ἀφρικανικός, θὰ στρέφουν τὰ ρεύματα τῆς ναυτεμπορικῆς δραστηριότητός των πρὸς τὸν Πειραιᾶ.

Ἡ πρόσφατη ἐνεργειακὴ κρίσις μετετόπισε τὸ Κέντρο βαρύτητος τῆς Βιομηχανικῆς Ναυτιλιακῆς συγκυρίας πρὸς τίς ἀραβικὲς χῶρες καὶ τὴν περιοχή τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, ὀπου αἱ πετρελαιοπηγαί, καὶ ἡ συγκομιδὴ ἀστερονομικοῦ πλοῦτου ἐκ τῆς ὑψώσεως τῶν τιμῶν τοῦ πετρελαίου δημιουργοῦν πολὺπλοκα προβλήματα ἀναπτύξεως τῶν οἰκονομιῶν των καὶ ἐπενδύσεως, ἢ ἀξιοποίησις τοῦ συσσωρευ-

μένου πλούτου ασφαλώς θα ἔχη ἔλκυστικήν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐξοπλισμοῦ. Ἀσφαλώς θα ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἰσχυροποίηση τοῦ ἐπαναπατρισμοῦ στὴν χώρα τοῦ ἐφοπλισμοῦ μας ἀφοῦ αὐτὴ εὐρίσκεται κοντὰ στὶς πηγὰς τοῦ Μαύρου Χρυσοῦ τοῦ Ἀραβικοῦ Πακτωλοῦ. Ἐτσι στὰ θεσμικά, τεχνικά καὶ συναισθηματικά πλεονεκτήματα τῆς πατρίδος μας ἐπεμβαίνει τώρα καὶ ὁ ζωτικός χῶρος τῆς Μέσης Ἀνατολῆς. Ἡ Χώρα μας μὲ τὴν ἀνάπτυξιν, τελειοποίησιν τῶν τηλεπικοινωνιῶν δὲν εἶναι πιά ἀπομονωμένη ἀπὸ τὰ οἰκονομικά καὶ χρηματοδοτικά Κέντρα καὶ ὁ Πειραιεὺς καθίσταται τὸ ἐπίκεντρον τῶν διεθνῶν συγκυριῶν.

Οἱ Ἕλληνες ἄφοπλισταὶ μὲ πείραν ταχείας προσαρμογῆς, ἐπινοητικότητας, συνεργατικότητας, εὐελιξίαν διαπραγματευτικῶν καὶ ἱκανότητων πρωτοτύπων ἐπιχειρηματικῶν συνδυασμῶν, θὰ εἶναι εὐπρόσδεκτοι καὶ περιζήτητοι ὡς παράγοντες τῆς λύσεως τῶν προβλημάτων τῶν Ἀράβων Κροίσων.

Διὺλιστήρια καὶ σκάφη διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν, μὲ μικτὲς Ἑλληνο - Ἀραβικὲς Ἐταιρεῖες θὰ προκύψουν ἐκ τῆς ἐξελιξέως τῆς πετρελαϊκῆς καταστάσεως. Ὑποστηρίζομεν ὅτι οἱ Ἀραβες θὰ προστρέξουν πρὸς τὸ ἐπιχειρηματικὸν δαιμόνιον τῶν Ἑλλήνων ἐφοπλιστῶν ἀποφεύγοντες τῆς κοινοπραξίας τῶν μετὰ τῶν Ἀμερικανῶν καὶ Εὐρωπαϊῶν πού ἡ παρουσία τῶν συνάπτεται μὲ τὸ ἀποικιοκρατικὸν προπατορικὸν τῆς ἀμάρτημα. Αὐτὸς ὁ Ἑλληνο - Ἀραβικὸς Ναυτεμπορικὸς καὶ Βιομηχανικὸς ὁμίλειος καθιστᾷ τὸ λιμάνι τοῦ Πειραιῶς τὸ Νέον Λονδίον τοῦ ἐπομένου τετάρτου τοῦ αἰῶνος μας.

Οἱ Ἀραβες θὰ κινοῦνται πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ ναυτεμπορικά καὶ πολιτιστικά.

Ἴδου ἡ ἀνάγκη ἰδρύσεως Ναυτιλιακοῦ Πανεπιστημίου στὸν Πειραιᾶ.

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος, ὅταν ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς κατὰ τὸ 1919 ἀπεβίβασθη στὴν Σμύρνη μὲ τὸ πρόγραμμα τῆς πραγματοποιήσεως τῆς Μεγάλης Ἰδέας ἐκάλεσε τὸν Κωνσταντῖνον Καραθεοδωρῆν, Καθηγητὴν τῶν Μαθηματικῶν τοῦ Πανεπιστημίου Βιέννης μὲ διεθνὲς κῦρος καὶ ἀκτινοβολία νὰ ὀργανώσῃ τὸ Πανεπιστήμιο Σμύρνης μὲ ἔδρες Ἀνατολικῶν γλώσσων, διὰ νὰ ἀποβῇ ὁ τηλαυγὲς φάρος πού θὰ ἐφώτιζε ὅλον τὸν χῶρον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας.

Τὸ σχέδιον αὐτὸ τὸ ἐπεξεργάσθη ὁ Καραθεοδωρῆς καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς κατοχῆς μᾶς στὴν Σμύρνη, ἀλλὰ μὲ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν ἔγινε καὶ αὐτὸ ἀποκαίδι τῆς φωτιᾶς τῆς ἀλησιμόνητης Σμύρνης μας.

Ἀλλὰ ἡ μεγάλη ἰδέα τοῦ Ἑλληνισμοῦ πού τὴν ἀναζητοῦσαμε στὰ ὑψίπεδα τῆς Ἀνατολῆς ἐφανερῶθη στοὺς καιροὺς μᾶς στὶς θάλασσες, τὰ πελάγη καὶ στοὺς ὀκεανούς τῆς Ὑφῆλου.

Ἐκεῖ βροντοφωνεῖ τὴν δόξαν τῆς ἡ ἀρμάδα τῶν 4.000 σκαφῶν μὲ τὴν κυανόλευκον στοὺς ἰστούς τῶν.

Ἡ ἀρμάδα αὐτὴ ὀρμητήριον ἔχει τὸν Πειραιᾶ.

Καὶ ὁ φάρος αὐτὸς μὲ τὸ ἀνέσπερον φῶς τῆς Ἑλληνικῆς Κουλτούρας ἀντὶ τῆς Σμύρνης τῆς πρὸ πεντηκονταετίας καλεῖται νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν ἱστορικὴν του ἀποστολὴν πρὸς διαφωτισμὸν τῶν Ἀράβων πού κατέχουν τὰς πηγὰς τῆς πετρελαϊκῆς ἐνεργείας καὶ πρὸς προπαρασκευὴν τῶν Ἑλλήνων πού θὰ θελήσουν νὰ προσφέρουν ὑπηρεσίας εἰς τὴν οἰκονομίαν τοῦ Μεσοανατολικῆς χῶρου.

Ἐνα Ναυτιλιακὸν Πανεπιστήμιον ποῦ θὰ ἐκπαιδεύσῃ Ἕλληνας καὶ Ἀραβες μὲ τὸ ναυτιλιακὸν φῶς. Ποῦ θὰ φωτίξῃ μὲ τίς ἔδρες ἀνατολικῶν σπουδῶν τοὺς Ἕλληνας καὶ Ἀραβες σπουδαστὰς ποῦ θὰ προπαρασκευάζωνται διὰ τὴν προσφορὰν ὑπηρεσιῶν εἰς τὴν οἰκονομικὴν ζωὴν τοῦ Μεσανατολικοῦ χώρου καὶ τοῦ χώρου τοῦ Περσικοῦ Κόλπου, αὐτὸ θὰ εἶναι ὁ τηλαυγὴς φάρος τοῦ τελευταίου τετάρτου τοῦ αἰῶνος μας.

Πρέπει λοιπὸν νὰ εὑρεθῇ ὁ Κυβερνήτης τῆς Χώρας μας ποῦ θὰ δραματισθῇ αὐτὴν τὴν ἐπερχομένην συγκυρίαν καὶ νὰ ἐξεύρῃ καὶ νὰ καλέσῃ τὸν σύγχρονον Καραθεοδωρῆν ποῦ θὰ ὀργανώσῃ τὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ ποῦ θὰ ἐπιτελῇ τὴν ἱστορικὴν ἀποστολὴν τῆς Νέας Μεγάλης Ἰδέας τοῦ Ἑλληνισμοῦ.